

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 25/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 8. marca 2001 predbežne prerokoval podnet Ing. Z. S., bytom K., zastúpeného JUDr. R. J., advokátom, K., ktorým namietal porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie civilného práva, pri vybavovaní jeho sťažnosti vedenej pod č. j. 5859/98-53/ex, a takto

r o z h o d o l :

Podnet Ing. Z. S. o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. decembra 2000 doručený podnet Ing. Z. S., bytom v K. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým namietal postup Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) pri vybavovaní jeho sťažnosti v exekučnej veci. Postupom odporcu mali byť porušené základné práva navrhovateľa upravené v čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Navrhovateľ podal dňa 5. septembra 1998 doporučenou listovou zásielkou odporcovi sťažnosť na postup a spôsob výkonu funkcie súdneho exekútora pri Okresnom súde Košice I - JUDr. J. B. pri vymáhaní jeho pohľadávky. Vybavenie svojej sťažnosti navrhovateľ urgovoval podaniami adresovanými odporcovi v dňoch 23. novembra 1998 a 31. decembra 1998. Až 27. októbra 1999 odporca navrhovateľovi listom č. k. 5859/98-53/ex oznámil, že prijal jeho sťažnosť, ktorú prešetrí a o výsledku ho bude informovať. Podaním (faxová správa) zo 4. novembra 1999 navrhovateľ upozornil odporcu, ako to vyplýva z jeho podania z 29. decembra 2000, „na porušovanie svojich zákonných a ústavných práv v súvislosti s nečinnosťou ústredného štátneho orgánu, zároveň ponúkol MS SR spoluprácu a súčinnosť pri prešetrovaní svojej sťažnosti na súdneho exekútora JUDr. J. B.“

Navrhovateľ podaním (faxová správa) zo 14. marca 2000 opätovne požiadal odporcu o informáciu o stave vybavovania jeho sťažnosti. Taktiež doporučenou listovou zásielkou zo 17. augusta 2000 žiadal odporcu o informáciu v akom štádiu prešetrovania sa nachádza jeho sťažnosť. Ako prílohu k tomuto podaniu zaslal právoplatné uznesenie Okresného súdu Košice-okolie č. k. Er 1004/97-46, 1 Ex 3089/97 o vylúčení súdneho exekútora JUDr. J. B. z vykonávania exekúcie v jeho veci.

Navrhovateľ v podaní z 29. decembra 2000 uvádza, že opätovne vyzval odporcu listom zo 17. novembra 2000 „k činnosti, t. j. k urýchlenému prešetreniu jeho sťažnosti a neodkladnému oznámeniu výsledku“. Ďalšie urgovanie vybavenia jeho sťažnosti vykonal navrhovateľ u odporcu listami z 8. decembra 2000 a 27. decembra 2000.

Navrhovateľ je toho názoru, že odporca, ktorý v zmysle ustanovenia § 8 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vykonáva štátny dohľad nad činnosťou exekútorov, je kompetentným štátnym orgánom na vybavenie

jeho sťažnosti. Navrhovateľ tvrdí, že pri podaní sťažnosti postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon o sťažnostiach“), ktorý „upravuje postup pri podávaní, prijímaní, evidovaní, vybavovaní a kontrole vybavovania sťažností fyzických osôb a právnických osôb“. Svojou nečinnosťou podľa názoru navrhovateľa odporca porušil ustanovenie o lehotách na vybavovanie sťažností obsiahnuté v § 13 zákona o sťažnostiach a v konečnom dôsledku spôsobil „porušenie jedného z práv, ktoré sa zaručujú siedmym dielom druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu a inú právnu ochranu“ , ktorú ústava „zaručuje v piatich článkoch - článkoch 46 až 50“.

Podľa názoru navrhovateľa: „Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia §-u 2 pís. a) zákona NR SR č. 152/98 Z. z. o sťažnostiach má nesporné postavenie štátneho orgánu, ktorý je oprávneným a povinným subjektom na prijímanie, evidovanie, vybavovanie a kontrolovanie vybavovania sťažností. Rámec povinností štátnych orgánov, voči ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje článok 2 odsek 2 Ústavy SR, podľa ktorého je Ministerstvo spravodlivosti SR štátnym orgánom, ktorý okrem iného na základe zákona o sťažnostiach zabezpečuje aj inú právnu ochranu. Táto skutočnosť je podopretá aj ustanovením §-u 8 zák. č. 233/95 Z. z. v platnom znení - exekučný poriadok, podľa ktorého MS SR vykonáva štátny dohľad nad činnosťou komory exekútorov, ako aj nad činnosťou exekútorov samotných, pričom zák. č. 152/98 Z. z. o sťažnostiach upravuje procedúru týkajúcu sa prešetrovania sťažnosti ako takej.“

Navrhovateľ tvrdí, že: „Podmienka vyslovená v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 17/1999 z 22. 9. 1999, na základe ktorej v konaní o každom podnete pred ÚS SR, v ktorom predkladateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, v tomto prípade najmä na inú právnu ochranu, aby boli vyčerpané všetky právne prostriedky ich ochrany, ktoré sú navrhovateľovi dostupné ..., je v danom prípade splnená.“

Navrhovateľ je toho názoru, že vyčerpal všetky zákonné možnosti priznané mu zákonom o sťažnostiach a „konaním, resp. nekonaním Ministerstva spravodlivosti SR, sekcie civilného práva, bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článkoch 46 až 50 Ústavy SR, najmä však článku 46 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

Z toho dôvodu navrhovateľ žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní podnetu prijal nasledovné rozhodnutie:

„Ústavný súd Slovenskej republiky podnet na začatie konania podnecovateľa Ing. Z. S., bytom K., prijíma a Ústavný súd Slovenskej republiky začína konanie o porušení práva podnecovateľa na prešetrenie a vybavenie sťažnosti vedenej na Ministerstve spravodlivosti SR, sekcii civilného práva, pod. č. k. 5859/98-53/ex, upraveného v článkoch 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky.“

Po začatí konania navrhuje, aby senát Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodol, že:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že nekonaním Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie civilného práva, vo veci sťažnosti Ing. Z. S., bytom K., došlo k porušeniu jeho ústavných práv na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článkami 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky.“

Keďže podnet neobsahoval všetky náležitosti predpísané ustanoveniami § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval navrhovateľa listom z 29. januára 2001 na jeho doplnenie, najmä aby spresnil, ktoré jeho základné právo bolo porušené (v petite uvádzal čl. 46 až 50 ústavy), a predložil splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom alebo komerčným právnikom.

Podaním doručeným ústavnému súdu 13. februára 2001 navrhovateľ spresnil a doplnil svoj podnet v tom zmysle, že konaním (resp. nekonaním) odporcu boli porušené jeho „ústavné práva:

1. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR občanovi priznané právo a garantované na inú právnu ochranu,
2. podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR občanovi priznané a garantované právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov“,

a súčasne predložil splnomocnenie pre JUDr. R. J., advokáta, K., na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Podľa navrhovateľa: „Ak súd alebo iný orgán verejnej správy (v danom prípade MS SR) koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak, ako v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (zákon o s'ťažnostiach), porušuje ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré ústava poskytuje každému právu, ktoré je v právnom poriadku SR upravené (zákon o s'ťažnostiach) a ktorého sa možno zákonom stanoveným spôsobom domáhať na súde alebo na inom orgáne SR. Právo podať s'ťažnosť voči orgánu verejnej správy na Ústavnom súde SR je podľa predkladateľa podnetu opodstatnené, už vzhľadom na dĺžku nečinnosti ústredného orgánu štátnej správy s právomocou konať vo veci samej. Nehovoriac o skutočnosti, že predkladateľ podnetu poskytol MS SR pri prešetrovaní svojej s'ťažnosti na súdneho exekútora JUDr. J. B. skutočne nadštandard súčinnosti.“

Navrhovateľ v upravenom petite žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho podnetu a „prejednaní veci samej vydal toto uznesenie:

Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že nekonaním Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie civilného práva, vo veci s'ťažnosti Ing. Z. S., bytom K., prejednávané na Ministerstve spravodlivosti SR pod č. j.

5859/98-53/ex došlo k porušeniu jeho ústavných práv na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článkom 46 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Právo na súdnu a inú právnu ochranu je upravené v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy: „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“

Podľa ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Podľa ustanovenia čl. 51 ústavy domáhať sa aj práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa ustanovenia čl. 152 ods. 4 ústavy: „Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.“

Všeobecne záväzným právnym predpisom na vybavovanie sťažností je zákon o sťažnostiach, ktorý podľa ustanovenia § 1 upravuje postup pri podávaní, prijímaní, evidovaní, vybavovaní a kontrole vybavovania sťažností fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ustanovenia § 2 zákona o sťažnostiach sťažnosti prijímajú, evidujú, vybavujú a vybavenie sťažností kontrolujú:

- „a) štátne orgány a nimi riadené organizácie,
- b) obce a nimi riadené organizácie,
- c) právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (ďalej len „orgán verejnej správy“).“

Medzi osoby uvedené v bode c) citovanej právnej normy patria aj súdni exekútori (Exekučný poriadok), čo vyplýva z bodu 2) uvedeného pod čiarou k ustanoveniu § 2 zákona o sťažnostiach.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o sťažnostiach sa za sťažnosť nepovažuje podanie:

- „a) fyzickej osoby alebo právnickej osoby poslané orgánu verejnej správy ako dopyt, ktorým sa nedomáha ochrany svojich práv,
- b) orgánu verejnej správy, v ktorom upozorňuje na nesprávnu činnosť iného orgánu verejnej správy,
- c) ktorého vybavovanie je upravené osobitným predpisom,
- d) proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy vydanému v správnom konaní, ak je zrejmé, že podanie možno vybaviť v správnom konaní.“

Podanie označené ako sťažnosť, ktoré podľa citovaného ods. 1 pís. a) až c) nie je sťažnosťou, je orgán verejnej správy povinný do piatich dní vrátiť s uvedením dôvodu tomu, kto ho podal (§ 4 ods. 2 zákona o sťažnostiach).

Podľa ustanovenia § 9 zákona o sťažnostiach všetky orgány verejnej správy sú povinné prijať sťažnosti, na ktorých vybavenie nie sú príslušné, bezodkladne postúpiť orgánu príslušnému na ich vybavenie a zároveň o tom upovedomiť sťažovateľa.

Z obsahu podnetu a k nemu priložených písomností je zrejmé, že navrhovateľ nie je spokojný s vybavovaním, resp. nevybavením jeho sťažnosti na spôsob vykonávania funkcie konkrétneho v podnete menovaného súdneho exekútora (JUDr. J. B., súdny exekútor z Košíc).

Postavenie a činnosť súdnych exekútorov (ďalej len „exekútor“) vrátane ich samosprávy upravuje Exekučný poriadok.

Podľa ustanovenia § 2 Exekučného poriadku exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie exekučnej činnosti.

Podľa ustanovenia § 7 Exekučného poriadku: „Orgánom samosprávy exekútorov je Slovenská komora exekútorov (ďalej len „komora“).“

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 Exekučného poriadku: „Štátny dohľad nad činnosťou komory a činnosťou exekútorov vykonáva Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“)

- a) sledovaním dodržiavania zákonnosti postupov exekútorov v konkrétnych veciach,
- b) pravidelnými a účelovými previerkami exekútorských úradov a exekútorských spisov,
- c) prerokúvaním a hodnotením správ komory o výsledkoch exekučnej činnosti a poznatkoch z vybavovania sťažností na postupy exekútorov.“

Komora je samosprávnou stavovskou organizáciou, ktorá združuje všetkých exekútorov a jej poslaním je chrániť záujmy exekútorského stavu, dohliadať na činnosť exekútorov a obstarávať ďalšie záležitosti, ktoré sú jej zverené Exekučným poriadkom (§ 212 ods. 2, 3 Exekučného poriadku).

Vybavovanie sťažností je upravené v prvej hlave desiatej časti v § 218a až 218c exekučného zákona.

Podľa ustanovenia § 218a ods. 1 exekučného zákona: „Fyzické osoby a právnické osoby (ďalej len „sťažovateľ“) sa môžu obracať na ministerstvo a na komoru so sťažnosťami na činnosť komory a na činnosť exekútorov. Sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo. Sťažnosti na činnosť exekútorov vybavuje komora. Sťažovateľ môže požiadať ministerstvo o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.“

Podľa ustanovenia § 218b ods. 1 exekučného zákona: „Komora je povinná vybaviť sťažnosť na činnosť exekútora bezodkladne, najneskôr do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia. Túto lehotu možno predĺžiť, ak v jej priebehu nemožno zabezpečiť podklady na riadne vybavenie sťažnosti; o tejto skutočnosti musí byť sťažovateľ upovedomený.“

Podľa ods. 4 citovanej právnej normy: „Ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť nebola komorou riadne a včas vybavená, môže požiadať ministerstvo o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.“

Podľa ustanovenia § 218c exekučného zákona - Osobitné ustanovenia o sťažnostiach: „Ak tento zákon niektoré skutočnosti súvisiace s prijímaním, evidovaním a vybavovaním sťažností neupravuje, postupuje sa podľa osobitného zákona.“ Týmto zákonom podľa poznámky 17c) pod citovanou právnou normou je zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o organizácii ministerstiev“): „Ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvá“) sa podieľajú na tvorbe jednotnej štátnej politiky Slovenskej republiky,

vykonávajú v rozsahu svojej pôsobnosti štátnu správu a plnia ďalšie úlohy ustanovené v zákonoch a iných všeobecne záväzných predpisoch.“

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 citovaného zákona: „Činnosť ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky riadi, zjednocuje a kontroluje vláda Slovenskej republiky.“

Okrem ministerstiev ako ústredných orgánov štátnej správy, na čele ktorých je člen vlády Slovenskej republiky a ktoré sú vymenované v § 1 zákona o organizácii ministerstiev, patrí do sústavy ústredných orgánov štátnej správy aj Úrad vlády Slovenskej republiky (§ 20 ods. 1 pís. a) a § 20a ods. 1 citovaného zákona), v ktorého kompetencii je kontrola plnenia úloh štátnej správy a hospodárenia s prostriedkami určenými na plnenie úloh štátnej správy, ako aj vybavovanie petícií, sťažností, oznámení a podnetov.

Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o sťažnostiach: „Na vybavenie sťažností je príslušný vedúci orgánu verejnej správy. Ak sťažnosť smeruje proti vedúcemu tohto orgánu, vybavuje ju najbližší nadriadený orgán. Ak takýto orgán nie je, na vybavenie sťažnosti v oblasti štátnej správy je príslušný ústredný orgán štátnej správy na kontrolu vybavovania sťažností.“

Podľa ustanovenia ods. 5 citovanej právnej normy: „Ak vznikne spor o tom, ktorý z orgánov verejnej správy je príslušný vybaviť sťažnosť, príslušnosť určí ich spoločný nadriadený orgán; ak taký orgán nie je, určí ju ústredný orgán štátnej správy na kontrolu vybavovania sťažností. Vo veciach spornej príslušnosti konajú orgány verejnej správy najneskôr do desiatich dní od doručenia sťažnosti.“

Podľa poznámky 4) pod čiarou k uvedenej právnej norme (§) takýmto orgánom (§ 20a zákona o organizácii ministerstiev) je Úrad vlády Slovenskej republiky.

III.

Ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), len pokiaľ im ochranu neposkytujú žiadne iné orgány Slovenskej republiky prostredníctvom účinného právneho prostriedku ochrany dostupného navrhovateľovi. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho predpísané náležitosti upravené v ustanoveniach § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalšie dôvody na jeho odmietnutie podľa ustanovenia § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ochranu konkrétneho práva a slobody v konaní o podnete podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, porušenie ktorých je namietané, môže ústavný súd poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov) (I. ÚS 49/98).

Navrhovateľ sa domáha práva na inú právnu ochranu upravenú v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, konkrétne práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 ústavy) a základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy).

Z obsahu podnetu navrhovateľa a k nemu priložených písomností je nesporné, že dôvodom (príčinou) ním tvrdeného porušenia základných práv je nečinnosť odporcu (Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) pri vybavovaní jeho sťažnosti na JUDr. J. B., exekútora z Košíc, v súvislosti s výkonom jeho exekútorskej činnosti.

Ústavný súd pri rozhodovaní, či podnet navrhovateľa spĺňa procesnú podmienku príslušnosti súdu predovšetkým zisťuje obsah základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prihliadajúc pri tom na svoju doterajšiu judikatúru o ňom. Napr. vo veci sp. zn. I. ÚS 84/97 ústavný súd rozhodol, že „podstatou základného práva na inú právnu ochranu (napr. orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúcu povinnosť o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy“. Je potrebné zdôrazniť, že podstatou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je, že sa ho oprávnená osoba domáha zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na jeho poskytnutie. Jeho uplatnenie je podmienené splnením príslušných zákonných podmienok (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ústavy). Teda k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu - ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy orgánom štátu dochádza iba vtedy a v takom rozsahu, v akom sa ho oprávnená osoba prejavom svojej vôle samotná domáhala na orgáne príslušnom na poskytnutie inej právnej ochrany (I. ÚS 49/99).

V právnom poriadku Slovenskej republiky všeobecným (univerzálnym) predpisom na vybavovanie sťažností fyzických a právnických osôb na orgány verejnej správy je zákon o sťažnostiach. Z ustanovení § 4, § 9, § 11 cit. zákona však vyplýva, že určité sťažnosti je možné vybaviť postupom upraveným osobitnými predpismi.

V prípade navrhovateľa takýmto špeciálnym predpisom je Exekučný poriadok, ktorý v ustanoveniach § 218a až 218c upravuje spôsob vybavovania sťažností fyzických a právnických osôb na komoru a exekútorov. Zákonom stanovená právomoc na vybavovanie sťažností na exekútorov je ustanovením § 218a ods. 1 vetou treťou Exekučného poriadku daná komore. Len v prípade nespokojnosti sťažovateľa s vybavením sťažnosti komorou môže tento požiadať o prešetrenie ministerstvo (§ 218 ods. 1 posledná veta, § 218b ods. 4 Exekučného poriadku). Len tie skutočnosti, ktoré pri prijímaní, evidovaní a vybavovaní sťažností neupravuje Exekučný poriadok, sú upravené zákonom o sťažnostiach (§ 218c Exekučného poriadku).

V posudzovanom prípade sa navrhovateľ nedomáhal svojho práva zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na poskytnutie inej právnej ochrany, keď sa sťažoval na postup výkonu exekútorskej činnosti konkrétne menovaným exekútorom priamo na ministerstve a svoju sťažnosť nepodal priamo na zákonom určený orgán - komoru.

Podľa § 218a ods. 2 Exekučného poriadku ak je sťažnosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný sťažnosť bezodkladne postúpiť orgánu príslušnému na jej vybavenie a o postúpení sťažnosti upovedomiť sťažovateľa.

Pokiaľ si ministerstvo spravodlivosti, sekcia civilného práva, túto povinnosť nesplnila, a tak zapríčinila porušenie navrhovateľom označených ústavných práv, tento mal možnosť na ich ochranu použiť právny prostriedok nápravy podľa § 11 ods. 1 zákona o sťažnostiach, to znamená sťažovať sa na nečinnosť sekcie civilného práva ministrovi spravodlivosti (vedúcemu orgánu verejnej správy). Pokiaľ tak neurobil, nie je ústavný súd na prerokovanie jeho podnetu príslušný.

V uznesení sp. zn. I. ÚS 49/98 ústavný súd vyslovil totiž aj tento právny názor: „V konaní o podnete pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v ktorom navrhovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (inú právnu ochranu), ako aj práva na spravodlivý proces z dôvodu, že všeobecný súd nekonal spôsobom ustanoveným v zákone, je nevyhnutné, aby boli najskôr vyčerpané všetky právne prostriedky jeho ochrany, ktoré sú navrhovateľovi dostupné (teda nielen niektoré), a to ešte predtým, ako sa obrátil na ústavný súd so žiadosťou o ochranu označeného základného práva.“ Tento právny názor je aplikovateľný mutatis mutandis aj na vec navrhovateľa, ohľadne ktorej sa obrátil na ústavný súd o ústavnú ochranu.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol podnet navrhovateľa pre svoju nepríslušnosť na jeho prerokovanie.

